

HASTA ZİYARETİ VE SAMİMİYETİN ÖNEMİ

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Elhamdülillâhi Rabbi'l-âlemîne âlâ külli hâlin ve fi-külli hîn. Hamden kesiran tayyiben mubareken fihi.

Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-ev-velîne ve'l âhirîn ve şefîi'l-müznibîn, Muhammedini'l-Mustafâ ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ.

Emmâ ba'd:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-hadîsi kitâbullâh ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve sellem:

Ennehû kâne lâ yusûbuhu kurhatün ve lâ şevketün illa vada'a aleyhe'l hinna.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun. Allah Teâlâ hazretleri dünyanın ve ahiretin bildiğimiz, bilmediğimiz her türlü hayırlarına cümlenizi nâil eylesin. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini okuyarak dinimiz taallüm etmek ve manevi bakımdan tefeyyüz etmek için oturmuş, toplanmış bulunuyoruz. Bu hadîs-i şerîflerin okunmasında sayısız hayırlar, bereketler var.

Hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izâhına başlamadan önce de vazifemiz var. O vazifemiz; Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e sevgimizi, saygımızı, bağlılığımızı, ümmetliğimizi arz etmek ve onun ruh-u pâkine hediye olmak üzere, onun mübarek âlinin, ashabının, etbâının, ahabbâının sair enbiyâ ve mürselînin cümle evliyâullâhın ve hâssaten sâdât ve meşâyih-i turuk-ı aliyyemizin ve bu beldeleri canlarını mallarını ortaya koyarak fethedip bize emanet ve armğan bırakmış olan ecdâdımızın, cümle hayır hasenat sahiplerinin, şu caminin yapılmasına, yaşamasına, hizmette devamına vesile olanların, içinde ibadet

edenlerin ve uzaktan yakından bu hadîs-i şerîf-leri dinlemek üzere siz kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün yakınlarının ve sevdiklerinin ruhlarına hediye olsun, biz yaşayan mü'minler de Rabbimizin rızasına uygun yaşayalım, Peygamber Efendimiz'in sünnetine uyalım, şehit sevaplarına nâil olalım, dünya ve ahiret saadetine erelim diye bir Fâtiha üç İhlâs-ı şerîf okuyalım öyle başlayalım.

İlk hadîs-i şerîf hastalarla, hasta ziyaretile ilgili. Peygamber Efendimiz'in ifadesi Ebû Umâme el-Bâhilî *radıyallahu anh* hazretlerinden rivayet olunmuş. Hadisi, mezhep imamı Ahmed b. Hanbel rivayet etmiş.

Efendimiz'in ifadesi şöyle:

عَائِدُ الْمَرِيضِ يَخُوضُ فِي الرَّحْمَةِ
فَإِذَا جَلَسَ عِنْدَهُ غَمَرَتْهُ الرَّحْمَةُ

Âidu'l-merîdi yehûdu fi'rrahmeti fe-izâ celese indehû ğamarethu'r-rahmetü.

Âidu'l-merîdi. “Hastayı ziyaret eden kimse.” *Yehûdu fi'rrahmeti.* “Allah'ın rahme-

tine dalar.” *Fe-izâ celese indehû*. “Varıp hastanın yanına oturduğu zaman.” *Ğamarethu’r-rahmetü*. “Allah Teâlâ hazretlerinin rahmeti onu kaplar, kişi rahmetine gark olur.”

Muhterem kardeşlerim!

Hasta ziyareti, müslümanın müslüman üzerindeki haklarından bir tanesidir. Hastanın sizden ziyaret istemek hakkıdır. Senin hasta olan tanıdığın kimseyi ziyaret etmen bir vazifedir, bir borçtur.

Müslümanın birtakım ibadetlerin dışında sosyal görevleri vardır. Nezaket icabıdır. Kardeşlik icabıdır. Müslümanlık icabıdır. İman icabıdır. Allah’ın rızasını kazanmak, Peygamber Efendimiz’in şefaatinin kazanmak için yapılması gereken şeylerdir.

Onlardan bir tanesi hastayken kardeşini ziyaret etmesidir. Tabi Müslüman Müslümana sıhhatliyen, sağlığında, şenliğinde, esenliğinde de alakasını devam ettirecek. Müslümanların bilmediği işlerden birisi bu... Bu zamanın Müslümanlarının İslâm’dan uzak olmasının, fersah fersah uzaklarda olmasının, İslâm’ı

iyi bilmemelerinin çok zararları oluyor. Bilmediği şeylerden birisi de Allah'ın müslümanları kardeş etmiş olmasıdır. Biliyorlar da anlamıyorlar.

“Allah müslümanı müslümanla kardeş etmiş.”

“İyi ne yapalım etmiş?” gibilerden. Omuz silkerler gibilerden. “Canım etmişse etmiş ne olacak?” gibilerden düşünüyorlar.

“Kardeş etmiş” demek; “can kardeşi gibi kan kardeşi gibi ana baba bir kardeş gibi samimi etmiş” demek. Bu kardeşliği Allah etmiş, Allah *celle celâlüh* kurmuş oyuncak değil!

Göstermelik yapamazsın, Allah kalbini biliyor.

“Ben bunu sever gibi görüneyim de dış taraftan vaziyeti idare edeyim.”

“Zahirde, yüzüne güleyim, ‘merhaba, nasılsın, iyi misin? Allah ömürler versin’ diyeyim.”

Olmaz! Allah sahte amelleri kabul etmiyor.

a. Allah Samimi Olmayı İstiyor

Muhterem kardeşlerim!

Allah samimi olmayı istiyor. Müslümanın genel vasfı, en önemli vasıflarından birisi samimiyetidir. Açık kalpliliği, temiz kalpliliğidir. Samimi niyetli oluşudur. Allah Teâlâ hazretleri bunu kendisine, peygamberine, Kur'an'ına, Ümmet-i Muhammed'e karşı insanların boynuna bir vazife, bir şart olarak yüklemiş, yazmış.

Müslüman müslümana karşı samimi, açık kalpli olacak. İç başka dış başka olamaz.

“Hocam bazı şeylerini beğenmiyorum, kardeşimin tenkit ettiğim tarafları da var.”

Tenkit ettiğin tarafları da açık kalplilikle, yumuşak yumuşak söylersin. Severek söylersin. Omzunu tutarsın elini tutarsın boynuna sarılırsın.

“Ben seni çok seviyorum ama sende böyle bir kusur görüyorum, acaba yanlış mı görüyorum? Hatalı mıyım?”

“Şöyle yapıyorsun da bana yanlış gibi geliyor. Hani şöyle bir hadis var ya. Şöyle bir âyet var ya. Ona aykırı olmuyor mu bu yaptığın?”

“Benim bilmediğim bir başka sebep var mı? Yoksa yanlış mı görüyorum? Yanlış mı değerlendiriyorum?” diye onu da açıkça söylemek lazım. İçinde kalırsa olmaz.

İçinde kalıyor. Sen onu tenkit ediyorsun beğenmiyorsun. Yüz yüze geliyorsun gülüyorsun ayrılıyorsun. Bu içi dışı başkalık, münafıklık sıfatıdır. Olmaz! Samimi olacaksın. Seviyorsan da samimi söyle. Söyleyeceksin!

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Kişiye sevdiğinizi söyleyin.”

Git elini tut, elini sık. “Kardeşim” de, musafaha et.

İslâm’da el sıkmak böyle değil; böyle...

“Efendim şöyle el yukarıya doğru.”

Bizim her şeyimiz farklıdır. Biz taklitçi değiliz. Biz Batı’yı taklit etmeyiz. Kılık kıyafet, örf âdet, tavır davranış... Bizde hepsinde *made in İslâm* damgası vardır. Öyle *made in USA* veyahut *made in Europe*, *made in England*... Öyle şey yok. Bizim her şeyimizde İslâm damgası vardır.

O bakımdan selamlaşmamız, konuşmamız, davranışımız başka türdür. Kimse bizim

hareketimizi anlayamaz. Müslüman olmayan anlayamaz. Biz kardeşimiz için fedakârlık yaparız. Canımızı veririz. Ama biz iyi müslüman değiliz. İşte işin en büyük sıkıntısı burada.

Şimdi ben şahsen bir ağabeyiniz, bir hocanız, bir tanıdığınız kimse olarak bir mücadele veriyoruz. Bir şeyler yapmayı istiyoruz. Çalışıyoruz, çabalıyoruz. Çektiğimiz sıkıntıların bir kısmı da müslümanlarda;

Ya iftira, ya dedikodu, ya yalan, ya uydurma, ya hased, ya kırgınlık, ya buğz...

İllallah!

İnsan müslümanların bu kadar cahil olabilmesine hayret ediyor. Öbür tarafta o kadar kâfir var, onlarla uğraşmıyor. Müslümanlar geliyorlar, birbirleriyle uğraşıyorlar. Birbirlerinin aleyhindeler, birbirlerini sevemiyorlar. Sevmeyince cennete girmeyecekler farkında değiller.

Bir insan müslüman, mü'min olmadıkça cennete giremez. Peygamber Efendimiz öyle buyuruyor;

“Bir insan müslüman olmayınca mü'min olmayınca cennete giremeyecek. Birbirini sevmedikçe de hakiki mü'min olamaz.”

Ekmeğini bölüşeceksiniz, yemeğini bölüşeceksiniz, ziyaret edeceksiniz... Seveceksin, sayacaksın, yardımına koşacaksın. Onun için fedakârlık yapacaksın. Yemeyeceksin, yedireceksin. Giymeyeceksin, giydireceksin. Seveceksin...

Seven insanın hâli başka türlü olur. Onu yapmıyoruz, bilmiyoruz. Bu zamane müslümanları, sevmenin bir ibadet olduğunu, müslümanın müslümanla kardeşlik etmesinin çok büyük bir sevap kaynağı olduğunu bilmiyor. Böyle gelmiş böyle gidiyor.

“Türkiye'nin % 99'u müslümanmış.”

Yalan! Veyahut o seviyede müslüman değil.

“Dünyanın beşte biri müslümanmış.”

Yalan! Veyahut müslüman ama nüfus kağıdı müslümanı...

Nerde?

Beşte biri değil, dünyanın 50’de biri müslüman olsa, biz gerçek müslüman olsak dünyanın çehresi değişir.

Gerçek müslüman değiliz ki... Zamana, zemine, araziye uymuş müslümanlarız. Bukalemun gibiyiz. Rengimiz yok... Bukalemun denilen hayvan hangi ortama girerse onun rengini, şeklini alıp da kendisini gizlediği gibi biz de ortama uymuşuz. Kendimize göre, zamanımıza göre acayip müslümanlık...

Allah bizi kahrına gazabına uğratmasın. Cümlemize lütfuyla gerçekleri gösterip terbiye eylesin de has müslüman olmayı nasip eylesin.

Müslümanın müslüman üzerine sağlıklıyken, sıhhatliyken görevleri var. Sevecek, yardımına koşacak, yardımsız bırakmayacak. Sıkıntılı olduğu, düşmanın hücumuna mâruz kaldığı zaman destekleyecek.

Böyle kardeşlerimiz de var. Ruslar Afganistan’a hücum ettiği zaman Türkiye’den çok kimse orada çarpışmaya gitti.

“Hocam, ben müsaade edersen Afganistan’a gideceğim.” diye çoğu benden izin istedi. Kimisi gitti şehit oldu. Oralarda şehit olanlar da var.

Allah şefaatlerine erdiresin!

Demek ki bu duygu tamamen ölmüş değil ama toplumlara rengini verecek kadar da çok fazla miktarda değil. Çorbada tuz miktarında birazcık var. Ama hâkim olacak seviyede değil. Eğer biz gerçek, hakiki müslümanlar olsak o zaman bizim toplumumuzun hâkim rengi İslâm olur. Bu toplum *sıbgatullah* “Allah’ın boyasıyla” boyanmış olur.

Şu haliyle kâfirin boyasıyla boyanmış durumda. Şimdi biz de varız ama toplumun boyası Avrupa, Amerika boyası. Giyim-kuşam, yaz’ı geçirme tarzımız, oturmamız-kalkmamız, konuşmamız, âdâb-ı muâşeretimiz öyle. Her şeyimiz müslüman gibi değil. İngiliz, Fransız gibi alafranga.

Alafranga “Fransızlar gibi” demek. Türkiye’de alafranga makbul. 100 seneden beri,

Tanzimat'tan beri alaturka merdud ve mekruh. Alaturka, "Türk gibi, müslüman gibi" demek.

Alafranga, "Fransız gibi" demek. Türkiye'de alafranga makbul, alaturka mekruh.

Acayip bir şey! Bunu başka yerde daha önceden kitaplar yazsaydı insan hayret ederdi. Başka bir ümmet hakkında bunu böyle yazılmış olarak bir kitapta okusaydık; "Allah Allah! O ümmet, o millet, o tarihin içindeki o topluluk, ne kadar şaşkın toplulukmuş" derdik. İşte biz şu anda o şaşkınlığın içindeyiz. Her şeyimiz öyle.

Bizim arkadaşlardan bir tanesi Fransa'ya gitmişti.

Misafir kaldığı evin kızı;
"Evli misiniz?" diye sormuş.
"Evliyim."
"Çoluk çocuğunuz var mı?"
"Var."

"Hanımızın resmi var mı, görebilir miyim?" demiş.

O da cüzdanında gezdirdiği resmi çıkartmış göstermiş.

Hayret etmiş. Gelin-güvey resim çektirmişler. Koca bir kartpostal. Cüzdanına koymuş adam. O gelin-güvey resminde gelinin resmini görünce hayret etmiş.

“Ne oldu?” demiş.

“Siz gelinleriniz böyle bu kıyafetle mi giyinirsiniz?”

“Evet bu kıyafetle giyiniriz. Ne var işte beyaz gelinlik.”

Beyaz gelinlik acayip mi değil mi? Normal geliyor değil mi hepinize?

Normal geliyor.

“Bu bizim kilise kıyafetimizdir. Papazın önüne nikaha gittiğimiz zaman biz bunu giyeriz.” demiş.

Bunu duyuncaya kadar ben de sizin gibi bu işin böyle farkında değildim. Bunu Fransa’ya gitmiş mühendis arkadaşımdan duyduktan sonra şöyle bir düşünüverdim;

Bizim gelinler beyaz giymezi. Ne giyerdi?

Allı giyerdi, pullu giyerdi. Bizim gelinlerimiz allı pulluydu. Kızılırmak yağmurlar yağmış, taşmış. Gelin alayı, bir yerden gelin al-

mışlar güveyin evine götürecekler. Nehri geçerken bir kaza olmuş. Gelin Kızılırmak'ta boğulmuş. Birisi de ağıt yakmış.

Ne diyor?

Kızılırmak nettin allı bir gelini.

Nasıl aldın allı pullu gelini.

İşte tariftten sabit. Demek ki bizim gelinlerimizin kıyafeti, örfümüz, töremiz böyleymiş. Allı imiş, al renkliymiş. Üstüne de pullu bir başörtü duvak örtülürmüş. Yüzü görülmezmiş. Biz şimdi allı pullu tarihsel gelinlik kıyafetimizi bırakmışız; Fransız'ın kilisede papazın önüne dinî nikâh yaptırmak için düğünde giydiği kıyafeti giymişiz. Saçlar açık. Tülün altında yüz görünüyor. Gelinlik modasına göre değişiyor. Tamamen ona benzemişiz.

Cenaze marşımızın; resmî merasimlerde valiler, paşalar ölür; bando, mızıka gelir ağır bir cenaze marşı vardır. O cenaze marşının bir kilise ilâhisi olduğunu biliyor muydunuz?

Nereden bileceksiniz?

Sadece melodisini duyuyorsunuz. O hristiyanların bir kilise ilâhisidir. Ölülerimizi hristiyanların ilâhisinin melodisiyle gönderiyoruz.

Bazı şaşkınlara âhirete böyle gönderiyor. O bakımdan çok yazıklar olsun bize... Hakikaten çok yazık da olmuş. Yazık bize, vah bize...

Bir de yazıklar olsun bize; çünkü hâlâ içinde bulunduğumuz vaziyetin farkında değiliz. Türkiye’de bu kadar münevveriz... Bu kadar okul, üniversite var. Şark’ı Garb’ı bilen insan var. Hiç yadırgamıyor, hiç garipsemiyor, gavurla aynı olmaktan, kendimizden farklı olmaktan tedirginlik duymuyor. Hatta kendimiz düşmanımız;

Sarık, en büyük düşman... Sakal, en büyük düşman... Fatih Sultan Mehmed, Barbaros, Kanûnî sakallıymış. Filanca gazi komutan, filanca alim sakallıymış... Heykellerini dikeyoruz, Mimar Sinan sakallıymış, sarıklıymış, cübbeliymiş...

Şimdi sarık, sakal, cübbe düşman.

Böyle şey olmaz!

Üniversitelerde giydirilen kıyafetler, giydirilen cübbeler papaz cübbeleridir. Kıyafet olarak papaz cübbesidir. Başlıklar papaz başlığıdır. Çünkü Avrupa’da üniversitelere umumiyetle papazlar el koymuşlar. Onların töreleri

hâkim olmuş. Üniversitedeki unvanlar, papazlık, kilise unvanlarıdır. Rektör, dekan vs. onların unvanlarıdır.

Biz kendi töremizi kesmişiz, kapatmışız. Cenaze marşına kadar kendimize yabancılaşmışız. Yabancılaşmanın ötesinde de utanmadan kendimize düşman olmuşuz. Bu kadar saçma şey olmaz. Müslümanlardan gayrı bu kadar garip bir duruma düşürülmüş bir başka toplum dünya üzerinde var mıdır bilmiyorum...

b. Dinimizin Aslına Dönmemiz Gerekıyor

Onun için bizim, dinimizin aslına dönmemiz gerekiyor. Kur'an'a, hadîs-i şerîfe sarılmamız gerekiyor. Çünkü birçok işlerimiz berbat olduğu gibi, ticaretimiz, sanayimiz tarımımız vs. hepsi berbat.

Yavaş yavaş toparlanıyoruz. Geri kalmışlıktan, orta halli devlet haline gelmeye uğraşıyoruz. Bizim Müslümanlığımız da berbat... Berbat bir Müslümanlık. Has bir Müslümanlık, halis bir Müslümanlık değil de bir acayip Müslümanlık ki pınar yukardan kaynamış kayanın altından şırıl şırıl akarken tertemiz. Eğil, iç, yüzünü yıka, mis gibi gayet güzel dibindeki

taşları sayacağıın kadar berrak. Aşağıya geldiği zaman çeşitli kirli şeyler karışmış...

Rengi tanınmayacak, içilmeyecek hâle gelmiş. İçersen mikropludur, hasta olursun. Rengi, tadı, evsafı bozulmuş. Bizim Müslümanlığımız böyle. Has Müslümanlık öbür tarafta. Şimdi bizdeki Müslümanlık hıristiyanlıkla, dinsizlikle, nefisle, şeytanla karışmış bir acayip hayat yöntemi haline gelmiştir.

Allah bizleri nevm-i gafletten îkâz eylesin, uyandırsın. Gözümüzün perdesini kaldırsın. Hakikatleri görmeyi, has müslüman olmayı cümlemize nasip eylesin.

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfinde hastanın da ziyaretinin önemli olduğunu bildiriyor. Ve hastanın ziyaretçisinin Allah'ın rahmetine gark olacağını, batacağını bildiriyor. Rahmetine böyle gömülüp gideceğini, rahmetin onun boyunu aşacağını, kaplayacağını bildiriyor.

O halde görevlerimizden bir tanesi hasta olan tanıdıklarımızın dostlarımızın ziyaretidir. Zaman ayırmalıyız. Cumartesi, Pazar, Cuma oldu mu -özellikle Cuma günü hasta ziyareti,

kabir ziyareti sadaka vermek, Cuma namazı kılmak, yıkanmak, bunlar insanın çok sevap kazanmasına sebep olan şeylerdir.- O bakımdan hasta ziyaretini özellikle Cuma günü yaparsanız sünnet-i seniyyeye çok uygun olur. Ama tatil günleri Cumartesi veya Pazar günü işiniz de yok. Serbestsiniz de, tamam;

“Bugün ben hangi hasta kardeşimi ziyaret edeyim de sevap kazanayım.” diyebilirsiniz. Çünkü gerçekten Allah’ın rahmetine erme vesilesidir. Hastanın da gönlü şâd olur. İyi olmasına vesile olur. Ziyaret edenler geldikçe hâlini hatırlarını sordukça memnun ve mesrur olur.

Müslümanlar birbirlerine karşı görevlerini inşaallah unutmasınlar. Güzel bir şekilde yap-sınlar.

İkinci hadîs-i şerîf:

عَالِمٌ يُنْتَفَعُ بِعِلْمِهِ أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ عَابِدٍ

Âlimun yuntefeu bi-ilmihî min elfi âbi-din.

Hız. Ali *radıyallahu anh*'ten Deylemî *rahmetullahi aleyh* rivayet etmiş.

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfnde buyuruyor ki;

“İlminden istifade olunan bir alim, kendi başına köşeye çekilip ibadet etmekte olan bir âbidden bin kat daha hayırlıdır.”

Biliyorsunuz İslâm'da ibadetler vardır. Hatta “İslâm'ın şartı kaç?” diye sorduğumuz zaman, o ibadetlerin bazısını namaz, oruç, hac diye sayıyoruz. Tabii bu ibadetler büyük sevaba sahip olan hareketlerdir. Namaz dinin direğidir. Oruç Allah'ın mükâfatını bizzat kendisinin, başkasının bilmeyeceği şekilde ikram edeceği kıymetli bir ibadettir. Hac makbul bir hac olursa karşılığı cennetten gayri başka bir şey olmayan önemli bir ibadettir. Tamam, ibadetlerin hepsi güzel. Tesbih çok sevaplı, zikir çok sevaplı bir ibadettir.

Ama bunların hepsinin sevabı nedir?

Ferdîdir, kişinin kendisi ile ilgilidir. Kendi ruhuyla, kendi dünyasıyla, kendi âhireti ile ilgilidir. Adam çekilmiş bir kenara; ibadetinde,

taatinde, zikrinde, namazında, niyazında... İnzivaya çekilmiş veyahut camide bir köşeye çekilmiş veyahut gece kalkmış, odanın birinde seccadesini yaymış, ibadet ediyor; çok güzel şeyler.

Şimdi Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerinden bir gerçeği bu münasebetle size hatırlatmak isterim.

Peygamber Efendimiz bir şeyi bir şeyle mukayese eder, “Şu şundan daha hayırlıdır.” derken nasıl bir mukayese yapar?

Gerçekten sevaplı olan, gerçekten kıymetli olan bir şeyi, herkesin bildiği mâlum bir şeyi ortaya koyar; “Bak benim şu söylediğim, sizin şu bildiğiniz çok sevaplı şeyden daha da hayırlıdır.” diye mukayeseyi kıymetli şeylerle yapar. Yani mukayese edilen şey kıymetsiz olduğundan değildir, bilakis kıymetli olduğundan Peygamber Efendimiz onu mukayesenin temeli yapıyor.

İbadet çok kıymetlidir, çok sevaplıdır. Mâşaallah âbid ve zâhid bir kul, ne kadar güzel... Allah'ın ibadetinde devam eden bir

kimse; gece gündüz sevap kazanıyor. Tamam, bu kıymetli bir şey. Ama Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“İlminden faydalanan alim, bu çok kıymetli olan kişiden de bin kat daha kıymetlidir!”

Yani kıymetli olan bir şeyle tarif ederek daha kıymetli bir şeyi bize bildiriyor.

Burada ilmin önemini görüyoruz. İlmin önemi hakkında hiç kimsenin bilgi eksikliği yoktur.

Herkes biliyor ki İslâm ilme çok büyük önem vermiştir. İslâm âleminden büyük alimler yetişmiştir. İlim sevaptır, ibadettir. Talebelik sevaptır, ibadettir. Alim ve ilim cennettir. Bir insan ilim yoluna girmişse cennetin yolunu tutturmuş demektir. İlim yolunun yolcusuna gökteki varlıklar, karadaki varlıklar, denizdeki balıklar dua eder, istiğfar eder. Sevabı çok, tamam, bunların hepsini biliyoruz. Bu hadîs-i şerîften de ilmin önemi anlaşılıyor.

İkinci bir şey daha anlaşılıyor; *âlimun yüntefau bi-ilmihî* “İlminden istifade olunan alim.”

Bilen, bildiğini başkasına öğretecek; buradan o anlaşılıyor. Falanca adam çok alim...

“Bizim Sapanca’nın filanca dağ köyünde çok büyük bir alim, müderris var, işte orada yaşıyor.”

Bak durumu bu hadîs-i şerîfe aykırı. *Yüntefau bi-ilmihî* tarafı yok, ilminden faydalanan alim değil, köşeye çekilmiş.

Biz [Mehmed Zahid] Hocamızla Ankara’ya gidiyorduk. Düzce’nin bir yerinde mola verdik. Orada yanımızda Halep müftüsü vardı, Arap - cübbeli, sarıklı, Arap kıyafetiyle- onu yanımızda misafir olarak Ankara’ya götürüyorduk. Arapça’dan başka dil bilmiyor. Onunla otururken köyün aşağılarından, aşağı mahallelerinden zayıf bir adam geldi. Oo, tıklar tıklar bizim Halep müftüsü ile fasih, gayet net, gayet güzel Arapça konuşmaya başladı. Demek Düzce’nin köyünde, dağın başında Arapça’yı bu kadar mükemmel konuşabilen bir alim varmış.

Ama ne?

Kızakta yani.

Alim ilmini öğretecek. Hele hele bizim bu zamanımızda alimin ilmini öğretmesi o kadar önemli ki... Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bir başka hadîs-i şerîfinde buyurmuşlar;

“Şimdi bu zamanda ilim çoktur. Soru soran azdır. -Sorulara cevap verecek kalitede insanlar çoktur.- Bu zamanda ibadet daha hayırlıdır. İleride öyle bir zaman gelecek ki ilim azalacak, soruları soran insanlar çoğalacak. - Sorular, problemler, soru soran insanlar, bilgisizler çoğalacak.- O zaman ilim ibadetten daha hayırlıdır.”

Yani bir köşeye çekilip ibadet etmekten ilim öğretmek, başkalarına gerçekleri anlatmak, hakkı, hakikati söylemek, Allah’ın rızası yolunu söylemek daha önemlidir.

“E hocam, ‘alim’ diyor burada.”

Her Müslüman az çok bir alimdir. Ufak tefek, çapına göre, değişik çapta alimdir. İslâm’ı

biliyor, âyeti biliyor, hadisi biliyor; bilmeyene öğretecek. Sen üniversite talebesisin, ilkokul talebesine, ortaokul talebesine öğretebilirsin. Sen İmam-Hatip’te hocasın, sen yüksek tahsilliye öğretebilirsin. Sen üniversitede hocasın, daha başka kaliteli topluluklara öğretebilirsin. Herkes bir şeyler öğretecek.

Bizim hacı teyzelerden bir tanesi kalkmış, Mersin’e gitmiş. Aradık, İstanbul’da evinde yok. Mersin’deki oğlunun yanına gitmiş. Orayı bir ziyarete gitmiş. Ondan sonra da orada oturmuş, kalmış. Oradakilere Kur’an öğretmeye başlamış.

Neden?

Talebe buldu, başladı öğretmeye. Nihayet bu bir hacı teyze, yani diploması yok; ilkokuldan, ortaokuldan, üniversiteden, İmam-Hatip okulundan, İlâhiyat Fakültesi’nden diploması yok ama gittiği yerde boş durmuyor. Baktı talebe var, başlamış öğretmeye; Kur’an öğretiyor, Allah’ın emirlerini öğretiyor...

c. Her Birimiz Birer Alim Olmalıyız

Onun için her birimiz aynı zamanda birer alim olmalıyız. *Yüntefau bi-ilmihî* sıfatına sahip, yani ilminden istifade olunan alim olmalıyız. Susmamalıyız.

Gezim sırasında karşıma çıkan kimseye sordum; falanca yerden mezunmuş, ticaretle meşgulmüş, hem de hafızmış.

“İlmini başkasına öğretiyor musun?” dedim.

“Yok.”

Olmaz. Allah razı gelmez.

Hem hafız olacak hem İslâm’ı bilen bir kimse olacak hem de ticarete dalacak, âhireti unutacak.

Olmaz böyle şey. Mümkün değil. Bir müslümanın vicdanı böyle bir şeye razı olamaz. Böyle bir şey doğru değil. Hiç kimsenin böyle bir durumda olmaması lazım. Âhiret ilmini alıp da dünyaya dalmak çok büyük vebaldir. Onun Allah rızası için bir şeyler öğretmesi lazım, ça-

lışması lazım. Cumartesi olur, pazar olur, akşamları olur, yatsıdan sonraları olur; bir şeyler öğretmesi lazım.

Allah rahmet eylesin, bir kardeşimizin ağabeysi vardı; çok edib, çok edebli, çok ahlâklı, ciddi bir kimseydi. Petrol Ofisi'nde muhasebeciydi. Yani muhasebe bürosunda hesaplarla işi gücü, uğraşan bir insandı. Ama babası müftü idi. Kendisinde de bir İslâm şuuru vardı, mekânı cennet olsun. Her hafta bir kenar camide, hatibi olmayan bir camide, hutbeyi kendisine vazife edinmiş, oraya gidip hutbe okurdu, namazı kıldırırdı. Allah rızası için, para filan almazdı.

Neden?

Vazife şuuru var da ondan.

O hacı teyze Mersin'e gitmiş; vazife şuuru var, çalışıyor. Bu rahmetli; vazife şuuru var, çalışıyor. Onun için her müslümanın çalışması lazım.

Çeşitli mesleklerden olabilir. Sahâbe-i kirâm da çeşitli mesleklerdendi ama meslekle-

rini bile bilmiyoruz, ne yaptıklarından bile haberdar değiliz. Her birisi gittiği yerde İslâm'ı öğretmiş.

Büyük mutasavvıfların hayatlarını okuyun. *Tezkiretü'l-evliyâ*'yı açın, okuyun. O mübareklerin her birinin bir mesleği vardır.

Neden?

“Başkasının sırtından geçinmeyeyim. Kendi elimin emeğini yiyeyim. Helal lokma yiyeyim.” diye bir meslek tutturmuşlardır.

Ama mesela şu kadar rekât namaz kılmandan dükkânını açmazmış. Adama bakıyoruz; ilk önce ibadet ediyor, sonra açıyor. Veyahut o günkü nafakasını çıkarttıktan sonra dükkânını kapatırmış, ondan sonra âhiret işine koştururmuş. Yani “Çoluk çocuk muhtaç olmasın, bu kadarı bana yeter.” diye. Biliyoruz; kimisi el sanatı yaparmış, kimisi kaşık yontarmış, kimisi bir iş yaparmış, onu çarşıda pazarda sattırmış. Sattığının kazancının bir kısmını da getirir, yine dervişlere, halka, muhtaçlara, fakarâyâ dağıtırmış. Böyle çalışmışlar.

Allah Teâlâ hazretleri bizleri de hangi meslekten olursak olalım, Müslüman olmak dolayısıyla İslâmî bilgimiz vardır -Türkiye’de, çevremizde İslâm zayıflamıştır, Müslümanlığın inceliklerini bilen insanlar azalmıştır- dilimizin döndüğünce, tatlı tatlı, yumuşak yumuşak herkese bizim İslâm’ı anlatmamız bir vazifedir, boynumuzun borcudur. Ailemizin içinde, komşularımızın arasında, talebelerin arasında bu işi yapmalıyız.

İstanbul’da bir yere bir imam tayin olmuş. Camiye hiç cemaat gelmezmiş. Semtin çocukları köşe başında zincir çevirip, ıslık çalıp vakit geçirirlermiş, futbol oynarlarmış. Bu genç imam allem etmiş kallem etmiş, uğraşmış; camiye gençlerle doldurmuş, camiye gençleri alıştırmış, onlara İslâm’ı öğretmiş. Tamam, Allah razı olsun. Böyle olmamız lazım. Yani gittiğimiz yerde bir hamle, bir hareket, bir canlılık, bir ışıltı, bir bereket meydana gelmesi lazım.

Onun için her birimiz *âlimun yüntefau bilimihî* olmalıyız. İlminden faydalanan âlim olmalıyız. Ancak böyle çalışırsak kâfirlerin bu

saldırılarına galebe çalmak mümkün olur. Kâfirlerin ifsâdâtını yenmek, İslâm'ı tekrar hakim kılmak ve toplumu tekrar İslâm'ın boyasıyla renklendirmek, pırıl pırıl boyamak mümkün olur. Aksi takdirde şu toplumun görünüşü ile İngiltere toplumunun görünüşü arasında bir fark yok; Fransa'nın, Almanya'nın, İtalya'nın, Yugoslavya'nın bir farkı kalmadı. Farklı olmamız gerekirdi; farkı kendi aleyhimize, İslâm'ın aleyhine ortadan kaldırdık. İslâm'dan sıyrıldık, onlar gibi olduk. İçimizde bir zayıf mum ışığı gibi İslâm var ama çok zayıf. Şimdi bu projektör devrinde, elektrik devrinde, bu ıslıl ıslıl her tarafın aydınlık olduğu zamanda, içimizdeki mumla yetinmeye çalışıyoruz. Dışarıdan da çeşitli fırtınalar, rüzgarlar esiyor. O mum da bir sönerse yandı o zaman; dünyada, âhirette ebedî zindanda, karanlıklarda kalır.

Allah cümlemize İslâm için çalışma aşkı, şevki, şuuru versin. Allah hepimizi o bakımdan rahat edemeyen, huzur duyamayan, huzursuz, tatminsiz müslüman haline getirsin. Yani böyle rahat ve rehavet içinde, bir yazarın de-

diđi gibi “*dâru’r-rahâ*t müslümanı” olmaya-
lım. Yazar bizimle alay ediyor, öyle yazmış.
Müslümanlarla alay ediyor. “Bu zamanın müs-
lümanları *dâru’r-rahâ*t müslümanlarıdır.” di-
yor, yani rahat evi müslümanlarıdır. Salon
müslümanıdır, çay sohbeti müslümanıdır, zi-
yafet müslümanıdır diye alay ediyor.

Müslüman nasıl olacak?

Mihnetlere göğüs gerecek. Meşakkâtlere
tahammül edecek. Yüklerin altına girecek.
Yük taşıyacak. İş yapacak. Sonuç alacak. Ra-
hatı elden gitse bile, kendisi sıkıntılara düşse
bile, ter dökse bile çalışacak.

Allah cümlemizi öyle has müslüman eyle-
sin.

Diđer hadîs-i şerîf:

عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ، إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ خَيْرٌ
وَلَيْسَ ذَاكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ
إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَّاءٌ شَكَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ
وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَّاءٌ صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ

Aceben li-emri'l-mü'mini inne emrehû küllehû hayrûn ve leyse zâke li-ehadin illâ lil-mü'mini in esâbethu serrâu şekere fe-kâne hayran lehû ve in esâbethu darrâu sabere fe-kâne hayran lehû.

Ahmed b. Hanbel *rahmetullahi aleyh*'in rivayet ettiği bir hadîs-i şerîf.

Peygamber Efendimiz -mü'min için- şöyle buyurmuş;

Aceben li-emri'l-mü'min. “Mü'minin işi için hayret etmemek mümkün değildir. Müslümanın işine, haline hayret edilir.”

Neden hayret edilirmiş müslümanın işine, haline?

İnne emrehû küllehû hayrûn. “Çünkü kuşkusuz onun her işi mutlaka hayırdır.”

Müslümanın her işi hayırdır, her hali hayırdır.

Neden her hali hayırdır, izah ediyor:

Ve leyse zâke li-ehadin illâ lil-mü'min. “Bu durum mü'minden başka bir kimse için de

bahis konusu değildir, sadece mü'min için bahis konusudur.”

Mü'minin her hali hayırlıdır, başka bir kimsenin değil.

Neden müslümanın her hali hayırlıdır?

İn esâbethu serrâu şekere fe-kâne hayran lehû. “Kendisine sevindirici, hoş bir hal isabet eder, gelirse şükreder; bu onun için hayırlı olur.”

İşi rast gitti, para kazandı, terfi etti, iyi bir mevki sahibi oldu, bir şey kazandı; tamam, şükreder,

“Yâ Rabbi çok şükür bana bunu nasip ettin. Elhamdülillah, hamd ü senâlar olsun sana.”

Bu hayır olur. Çünkü tatlı bir şey gelmiş zaten, olumlu bir şey gelmiş. Elbette hayır olur, kâr eder.

Ve in esâbethu darrâu sabere fe-kâne hayran lehû. “Eğer kendisine bir zarar, bir üzüntü, bir musibet, bir sıkıntı, hastalık, ba-

şarısızlık, dert, bela, bir düşmanın bir hücumu, herhangi bir şey çarpmış gelmişse, o zaman da müslüman sabreder.”

Müslümanın bir vasfı da sabretmektir. Sabır çok önemli bir vasıftır. Hepimiz için çok gereklidir. Sabır hâlet-i rûhiyesi hepimize gereklidir. Çünkü ibadetlere devam edebilmek sabırla mümkündür. Allah yolunda meşakkatlere göğüs germek sabırla mümkündür. Böylece cenneti kazanmak sabırla mümkündür.

إِنَّمَا يُوفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ

Innemâ yüveffe's-sâbirûne ecrehüm biğayri hisâb.

“Allah sabırlıları çok sever, ecirlerini çok müstesna miktarlarda verir, hesaba sığmayacak kadar fazla verir.”¹

¹ 39/Zümer, 10.

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

Innellâhe mea's-sâbirîn. “Hiç şüphe yok ki Allah sabırlılarla, sabredenlerle beraberdir.”²

Bu beraberlik -sabredenlerle beraber olmak- özel bir beraberliktir, yani Allah'ın razı olduğu, sevdiği kulla beraberliğidir.

لَا تَحْزَنُ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا

*Lâ tahzen innellâhe meanâ*³ buyurdu Peygamber Efendimiz. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz mağaraya saklandıkları zaman, hicret esnasında telaşlandı; düşman mağaranın ağzına kadar gelmiş, iz izlemiş, iz sürmüş. Tam orada yakalanırlarsa öldürülecekler. Zaten öldürmek kastıyla evi basmışlardı. Orada mahzun olurken dedi ki:

² 2/Bakara, 153.

³ 9/Tevbe, 40.

Lâ tahzen. “Mahzun olma yâ Ebû Bekir.”
Innellâhe meanâ. “Allah bizim yanımızda.”

“Onların görmesi mümkün mü? Onların bize bir zarar vermesi mümkün mü? Allah bizimle beraber.”

Bu beraberlik, rızâen olan beraberlik. Rızadan dolayı olan beraberlik, çok büyük bir rütbedir. Allah’ın öyle severek, razı olarak bir kuluyla beraber olması çok büyük bir şereftir! Onun için *innellâhe mea’s-sâbirîn* “Allah sabırlılarla beraberdir.” demek; sabırlıların şerefi, rütbesi çok yüksek, fevkalâde yüksek demek. Çünkü Allah ona iltifat buyuruyor; “Ben senin yanındayım, seninle beraberim, seni destekliyorum. Sen merak etme, mahzun olma.” demek oluyor.

Bir, genel beraberlik vardır.

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

*Ve hüve meaküm eyne mâ küntüm.*⁴

⁴ 57/Hadîd, 4.

Allah her yerde hâzırdır ve nâzırdır mânasına. Günah da işlesen Allah görüyor. Yani görmüyor sanma mânasına. Bu genel maiyyettir, genel beraberliktir. Tabii müslümanın ayağını denk alması için bu hususta çok iyi düşünmesi lazım. Fakat bir de özel şeref olan beraberlik vardır. Razı olarak beraberlik vardır. İşte o da sabredenlerle oluyor.

Onun için bir bela geldiği zaman, müslüman sabretmenin kazançlı, sevaplı bir şey olduğunu bilip kendisini tutmalı, sabırsız olmamalı, feryadı basmamalı, şikâyet etmemeli. Allah Teâlâ hazretleri bizi nimetlerine erdirmiş, tamam. Ama dünya hayatı bazen nimetli olur, bazen külfetli, bazen zahmetli, bazen sıkıntılı, bazen üzüntülü, bazen kederli. İnsanoğlu için normal. Yani hiçbir şey olmasa ölüm haktır, mesela sevdikleri ölür, oradan bir sıkıntı olur. Fakire de bazı sıkıntılar gelir, zengine de bazı sıkıntılar gelir. Yani ille zenginler rahat ediyor gibi bir şey yok. Hatta bazen zenginlerin sıkıntıları, dertleri ötekilerden de

fazla bile olabiliyor. Fakirin kendi halinde, kıyıda köşede huzurlu yaşamını bazen onlar özleyebiliyorlar.

Hamalın birisi yüz gram ekmek, bir domates, bir biber, peynir almış; hart hurt ısırarak öğle yemeği yiyor. Fabrikanın sahibi uzaktan onun öyle güneşin altında iştahalı iştahalı, hart hart ısıra ısıra öğle yemeği yemesine bakmış, demiş ki;

“Şunun sıhhatine sahip olmak için fabrikamı vermeye razıyım.”

Kimisi de onlara imreniyor.

Onun için insan, içinde bulunduğu nimetin kadrini kıymetini bilmeli; nimet olduğu zaman şükretmeli; başına bir musibet geldiği zaman da sabretmeli. Hepsi imtihan, hepsi geçer. “Bu da geçer yâ hû.” demişler. Eskiler, biraz böyle söylemişler. Bu da geçer, her şey geçer. Haller bazen tatlı olur, bazen acı olur. Hepsine sabretmek lazım. Bu da Allah’tan, bu da Allah’tan; sabretmek lazım.

O bakımdan hiç kimse müslümanın bu imtiyazına sahip değildir. Kâfirlerin hiçbir şeyi yok. Sabahleyin bir âyet-i kerîmeyi okuyordum da...

“Acaba Edison elektriği bulduğu için cennete girecek mi?”

Hayır. Öyle her icat yapan, her buluş yapan öyle bir şey yok.

d. İmansız İnsanın İyi Amelleri Yok Olacak

وَسَيُحِطُّ أَعْمَالُهُمْ

*Fe-seyuhbitu a'mâlehüm.*⁵

Başka birçok âyet-i kerîmelerde de geçiyor. Yapılan amelleri *hebâen mensûrâ* olacak. Yani imansız olduğu zaman amelleri yok olacak, haptolacak.

O bakımdan ne Edison'a, ne bir başka gâvura, ne bir başka dinsize, imansıza yaptığı şeyden dolayı herhangi bir şey yoktur. Hepsi

⁵ 47/Muhammed, 32.

mü'min içindir. İmanlılar için. İmanlı oldu mu, imanlı insan mükâfata erse de sevap kazanır, şükreder; belaya uğrasa kederlense de sabreder, yine sevap kazanır. Müslümanın haline hayran kalmamak, hayret etmemek mümkün değildir.

Allah bizi bu güzel devlete, bu güzel nimete, bu güzel saadete mazhar eylemiş, mü'min-i kâmil olarak yaşayıp, mü'min-i kâmiller olarak [ölmeyi] Allah cümlemize nasip eylesin.

Aşağısındaki hadîs-i şerîf de aynı konuda. Enes *radiyallahu anh'*ten.

Acibtu li'l-mü'min innellâhe teâlâ lem yekdı lehû kadâen illâ kâne hayren lehû diyor Peygamber Efendimiz.

“Müslümanın işine şaştım kaldım. Çünkü Allah Teâlâ hazretleri ona neyi hükmetmişse hepsi onun için hayırdır, hayır olur.”

Üzüntülü bir şey de takdir etse, sevinçli bir şey de takdir etse sonunda hayır olur, diye aynı mânada.

عَجِبْتُ لِلْمُؤْمِنِ وَجَزَعِهِ مِنَ السَّقَمِ لَوْ كَانَ يَعْلَمُ
مَا لَهُ فِي السَّقَمِ لِأَحَبَّ أَنْ يَكُونَ سَقِيمًا
حَتَّى يَلْقَى رَبَّهُ عَزَّ وَجَلَّ

*Acibtu li'l-mü'mini ve cezaihî mine's-se-
kami lev kâne ya'lemu mâ lehû fi's-sekami le-
ehabbe en yekûne sakîmen.*

İbn Mes'ud *radıyallahu anh'*ten rivayet edilmiş. Diyor ki Peygamber Efendimiz:

“Ben Müslümanın işine şaşıtm. Onun hastalıktan sakınmasına, çekinmesine, ürkmesine, korkmasına da şaşıtm. Eğer o Müslüman hastalıkta kendisine neler neler mükâfatlar verileceğini bilseydi, Rabbine kavuşuncaya kadar daima hasta olmayı arzu ederdi.”

Yani “Hasta olduğuna ne üzülüyor ne öyle ürküyor, korkuyor; lüzum yok, onun sevabı çok.” demek istiyor.

Muhterem kardeşlerim!

Allah Teâlâ hazretleri bir insanı hasta edebilir; sen hasta olursun, ben hasta olurum,

başkası hasta olur; normal, olabiliyor. Aslında insan hastaneyi şöyle bir dolaştığı zaman ve- yahut insan vücudunun kompleksliğine, âzâla- rının giriftliğine, hücrelerinin çokluğuna, da- marlarına, sinirlerine baktığı zaman... Yani bu kadar muazzam bir külliye, bu kadar muhte- şem bir yapı, bu kadar detaylı bir alet nasıl oluyor da böyle uzun zaman sıhhatli kalıyor, insan ona şaşar. Yani biz sıhhatte isek, yıllarca sıhhatte kalabiliyorsak; bu büyük bir şey. Bu kadar kompleks bir şey...

Ağabeyim yeni arabayı almış, baktım amortisörleri küt küt vuruyor, kapısı kapanmı- yor. Daha yeni; üç bin kilometrede, dört bin kilometrede, fabrikadan yeni çıkmış; hemen başladı arızaları... Yani bizim bu gözümüz, bu beynimiz, bu kemik dokumuz, bu et dokumuz, bu sinir dokumuz, bu muhteşem bir kâinat. İn- sanın vücudu bir kâinat, başlı başına bir âlem. Bu âlemin bu kadar sıhhatle çalışması, hasta- lıksız, aksamadan çalışması büyük bir şey. Arada da tabii hastalık olur. O da bir imtihan.

“Hastalıkta da öyle büyük sevaplar vardır ki insan o sevapları bilse ‘Allah’a kavuşuncaya

kadar, ölünceye kadar hep hasta olsaydım.’ diye temenni ederdi.” diyor Peygamber Efendimiz. Ama başka bir hadîs-i şerîfinde buyuruyor ki;

“Allah’tan isterken âfiyet isteyin.”

Ben sevap kazanacağım diye;

“Yâ Rabbi! Ver bana hastalığı, ateşler içinde cayır cayır yanayım, sevabım çok olsun, günaha düşmeyeyim...”

Böyle bir şey de yok. Yani bu söz hasta olanlara teselli, yoksa Efendimiz sağlam olanlara “hasta olun” tavsiyesini etmiyor. Diyor ki;

“Allah’tan bir şey isteyeceğiniz zaman âfiyet isteyin.”

Çünkü âfiyet hem hastalıklardan uzak olmayı ifade eder hem de dertlerden, belalardan uzak olmayı ifade eder.

Peygamber Efendimiz bir keresinde bir hasta ziyaretine gitti. Baktı ki adamcağız kuş yavrusu gibi kalmış; ufalmış, küçülmüş, kemikleri erimiş, büzülmüş, kamburlaşmış, hayret edilecek, korkulacak bir hale gelmiş. Bakınca

insan dayanamıyor, yüreği dayanamayacak hale gelmiş. Dedi ki;

“Yâ filanca, sen Allah’a dua etmesini bilmez miydin yahu? Dua etmesini bilmiyor musun? Sen bu hale nasıl düştün?”

Dedi ki;

“Yâ Resûlallah! Bilirim dua etmeyi ama ‘Yâ Rabbi, bana âhirette vereceğine dünyada ver, ne çekeceksem dünyada çekeyim de âhirette rahat edeyim.’ diye dua ettim.”

Peygamber Efendimiz;

“Yok, öyle dua etme. Allah’tan -dünyada da, âhirette de- afiyet iste.” dedi.

Kur’ân-ı Kerîm’de de öyle buyuruluyor;

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

*Rabbenâ âtinâ fi'd-dünyâ haseneten ve fi'l-âhireti haseneten ve kınâ azâbe'n-nâr.*⁶

İnsan böyle isteyecek. Ama hastalanmışsa, bir sıkıntı gelmişse o zaman da moralini bozmayacak, edebini bozmayacak, taşkınlık etmeyecek, isyan etmeyecek, itiraz etmeyecek, Allah'a karşı gelmeyecek, kaderine rızasızlık göstermeyecek. Çünkü sevabı çok.

Hastanın uykusu ibadettir, iniltisi tesbih-tir, duası makbuldür. Melekler sıhhatteyken yaptığı amelleri, yapıyor gibi kendisine yazarlar.

“Geceleyin kalkardı, teheccüd namazı kı-lardı, şimdi kılamıyor; yazın teheccüt seva-bını. Gündüzleri şu kadar Kur'an okurdu, oku-yamıyor şimdi; yazın Kur'an okuma sevabını. Bir günde şu kadar nafile namaz kı-lardı, şimdi kılamıyor; yazın kılmış gibi sevabı. Pazartesi-perşembe, *eyyâm-ı biyz* oruçlarını tutardı ama

⁶ 2/Bakara, 201.

şimdi tutamıyor; yazın tutmuş gibi...” diye Allah onun sevaplarını da yazdırtır.

Hastalıktan kalktığı zaman da anasından doğduğu gibi günahsız hale gelir.

Allah Teâlâ hazretleri cümlemize âfiyet versin ama kaderine rıza edebini de versin.

Fâtiha-i şerîfe meâl besmele.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COřAN
19 Rebîü'l-Âhir 1410 / 18.11.1989

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

